

Sygn. akt I C 297/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy w Świnoujściu Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR. Agnieszka Trytek – Błaszak

Protokolant: Marta Korzeniewska

po rozpoznaniu w dniu 18 maja 2016 roku w Świnoujściu

na rozprawie

sprawy z powództwa **Gminy M. Ś.**

przeciwko **P. K., M. K., U. K.**

o eksmisję

I. nakazuje pozwanym M. K. i U. K. opuścić i opróżnić lokal socjalny położony w Ś. przy ulicy (...) oraz wydać go powódce Gminie M. Ś. w stanie wolnym od osób i rzeczy,

II. ustala, że pozwanym M. K. i U. K. nie przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego,

III. umarza postępowanie w stosunku do pozwanego P. K.,

IV. zasądza od pozwanych M. K. i U. K. solidarnie na rzecz powódki kwotę 320 (trzysta dwadzieścia złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu,

V. przyznaje pełnomocnikowi pozwanych z urzędu adwokatowi I. L. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Świnoujściu kwotę 147,60 zł (sto czterdzieści złotych sześćdziesiąt groszy), w tym kwotę 27,60 zł (dwadzieścia siedem złotych sześćdziesiąt groszy) podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej.

Sygn. akt I C 297/15

UZASADNIENIE

Powódka Gmina M. Ś. wniosła przeciwko P. K., U. K., M. K. powództwo o nakazanie pozwanym, by wydali powódce lokal socjalny położony w Ś. przy ul. (...) w stanie wolnym od osób i rzeczy oraz o zasądzenie od pozwanych na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwany P. K. do dnia 04 października 2008r. był najemcą powyższego lokalu socjalnego. Pomimo upływu terminu, na jaki umowa została zawarta oraz wskazanego terminu wydania lokalu, pozwani nadal zajmują przedmiotowy lokal. Z oświadczenia pozwanego P. K. wynikało, że wraz z nim w przedmiotowym lokalu zamieszkują jego rodzice – pozostali pozwani, którzy nigdy nie byli osobami uprawnionymi do przebywania w nim i zamieszkali w lokalu bez zgody powódki. Wskazała też, że aktualne zadłużenie – bez odsetek – wynosi 1.822,25 zł.

Na rozprawie w dniu 23 września 2015r. pozwani M. K. i U. K. oświadczyli, że w przedmiotowym lokalu mieszkają sami, gdyż z synem nie mają kontaktu od 7 lat i nie wiedzą gdzie mieszka. W lokalu nie ma też żadnych rzeczy syna.

Powódka oświadczyła na tej samej rozprawie, że brak jest przesłanek do przyznawania lokalu socjalnego pozwanym M. K. i U. K. ze względu na treść art. 17 ustawy o ochronie praw lokatorów, gdyż ci pozwani zajęli lokal samowolnie bez wiedzy powódki, zaś umowa najmu została zawarta tylko z P. K. i jego żoną A., a wraz z nimi miały mieszkać ich dzieci. Podtrzymała powództwo wobec P. K. z uwagi na złożone przez niego oświadczenie na piśmie, że w lokalu mieszka i pomimo, iż w chwili obecnej w tym lokalu nie mieszka, powódka chce mieć jasną sytuację, czy P. K. jako były najemca będzie chciał w tym lokalu znowu zamieszkiwać. Wniosła o nieprzyznawanie P. K. lokalu socjalnego ze względu na wiek oraz z tego względu, że lokal jest mu zbędny. Wskazała, że pozwani uiszczają co miesiąc opłaty w wysokości 250 zł, lecz mimo tego nadal występuje zaległość 1.687,87 zł.

Pozwany M. K. zaprzeczył, aby zajął z żoną przedmiotowy lokal samowolnie, gdyż rozmawiał na temat jego zajęcia z Prezydentem w 2007r., który stwierdził, że w lokalu może mieszkać zamiast syna. Podał, że wcześniej pozwani mieszkali w lokalu komunalnym przy ul. (...), z którego mieli orzeczoną eksmisję za zaleganie z opłatami, nie przyznano im lokalu socjalnego i mieli iść na bruk.

W piśmie procesowym z dnia 15 października 2015r. pozwani U. K. i M. K. wniesli o przydzielenie im lokalu socjalnego. Podali, że P. K. użyczył im nieodpłatnie ten lokal, w którym zamieszkują od 2007r. do chwili obecnej. Jedynym źródłem utrzymania pozwanych jest emerytura M. K. w kwocie 1.280 zł netto, która jest zajęta przez komornika do wysokości 680 zł. Pozwani mają na swoje utrzymanie 600 zł i żyją w niedostatku. Pozwany M. K. jest osobą bardzo schorowaną.

Pełnomocnik pozwanych wniósł o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz swojej kancelarii koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej pozwanym z urzędu – według norm przepisanych. Oświadczył, że nie otrzymał od pozwanych ani ich rodziny żadnego wynagrodzenia.

Na rozprawie w dniu 18 maja 2016r. pozwany P. K. wniósł o oddalenie powództwa, bowiem w lokalu zamieszkują schorowani rodzice, którzy powinni nadal tam mieszkać. Nigdy nie mieszkał w przedmiotowym lokalu, jak też nie mieszkała w nim jego żona i dzieci. Mieszka natomiast w wynajmowanym lokalu.

Pozostali pozwani wniesli o oddalenie powództwa wskazując, że P. K. ma trójkę dzieci, z czego jedno niedowidzące, dlatego ze względu na warunki panujące w przydzielonych pokojach nie mógł tam zamieszkać razem z rodziną. Do najmu oddane zostały dwa pokoje położone w jednym ciągu obok siebie, zaś łazienka i kuchnia są na korytarzu do wspólnego użytkowania z innymi lokatorami. P. K. nie mógł tam mieszkać, ale udostępnił lokal swoim rodzicom, którzy nadal mogliby tam mieszkać, gdyby nie powstało zadłużenie czynszowe, które i tak w miarę możliwości spłacają.

Powódka cofnęła powództwo wobec pozwanego P. K., skoro lokalu nigdy nie posiadał, nie posiada obecnie i nie ma zamiaru w nim zamieszkać. Pozwany P. K. wyraził zgodę na cofnięcie powództwa w stosunku do niego. Podniósł jednak, że powódka wiedziała, iż jego rodzice zamieszkują w tym lokalu.

Powódka podniosła, że oświadczenie P. K. z dnia 05 października 2007r. o ilości osób zamieszkałych w lokalu potrzebne było tylko do naliczania opłat za lokal. Aktualne zadłużenie za lokal wynosi 1.562,15 zł. Pozwani zajmują aż dwa pokoje, czyli ponad 26 m², co jest dla dwóch osób powierzchnią zbyt dużą nawet, gdyby mieli prawo do lokalu socjalnego.

Pozwani U. K. i M. K. wskazali, że za oddaleniem powództwa przemawia to, iż pozwani w lokalu zamieszkują już tyle lat, a nadto ich stan zdrowia oraz wiek uzasadnia pozostanie w obecnym lokalu. Potwierdzili, że nie przysługuje im uprawnienie do lokalu socjalnego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Lokal socjalny składający się z dwóch pokoi numer (...) położony w Ś. przy ul. (...) stanowi własność Gminy M. Ś..

(bezsporne)

W dniu 05 października 2007r. Gmina M. Ś. zawarła z małżonkami P. K. i A. K. umowę najmu powyższego lokalu socjalnego o powierzchni mieszkalnej 27,15 m² z prawem do wspólnego użytkowania z innymi mieszkańcami tegoż budynku pomieszczeń takich jak – zmywak, łazienka, w.c. Umowa zawarta została na okres jednego roku.

(dowód: umowa najmu z 05.10.2007r. – k. 4-5)

P. K. poinformował w dniu zawarcia umowy powódkę poprzez złożenie pisemnego oświadczenia, że w lokalu wraz z nim zamieszkują jego rodzice – U. K. i M. K.. Oświadczenie pozwanego stanowiło załącznik do umowy najmu i na tej podstawie powódka rozpoczęła naliczanie opłat za media od dnia 05 października 2007r. za trzy osoby.

(dowód: oświadczenie pozwanego z 05.10.2007r. – k. 8)

Pismem z dnia 03 kwietnia 2014r. powódka wezwała A. K. i P. K. do wydania przedmiotowego lokalu wolnego od osób i rzeczy wobec braku tytułu prawnego do jego zajmowania, w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma. Wezwała jednocześnie do uregulowania zadłużenia z tytułu opłat za lokal w wysokości 1.921,35 zł, w terminie 14 dni od daty otrzymania wezwania. Pismo zostało doręczone w dniu 12 kwietnia 2014r.

(dowód: wezwanie powódki z 03.04.2014r. – k. 6 – 7)

W lokalu socjalnym przy ul. (...) w Ś. nigdy nie zamieszkiwali najemcy P. K. i A. K., ani ich dzieci. Uznali bowiem, że oddany im w najem lokal socjalny nie nadaje się do zamieszkiwania przez dzieci, a ze stanem lokalu zapoznali się dopiero po podpisaniu umowy. Nie posiadają w lokalu socjalnym żadnych swoich rzeczy i nie zamierzają w lokalu tym zamieszkać. Nie mają kluczy do lokalu socjalnego. Osoby te zamieszkują w Ś. w lokalu mieszkalnym wynajmowanym od osoby fizycznej. Natomiast po wydaniu lokalu socjalnego przez powódkę, w październiku 2007r. zamieszkali w nim rodzice P. U. K. i M. K., którzy zajmują ten lokal do chwili obecnej. Oni też uiszczają należności za lokal na rzecz powódki, lecz od kilku lat występuje zadłużenie z tego tytułu. Pozwani U. K. i M. K. zamieszkali w lokalu socjalnym syna i jego żony, bowiem została wobec nich orzeczona eksmisja z lokalu komunalnego bez prawa do lokalu socjalnego. Przenieśli się z jednego lokalu do drugiego od razu po zakończeniu sprawy sądowej o eksmisję, która obejmowała nie tylko pozwanych U. K. i M. K., ale też mieszkających z nimi syna P. K. z żoną i dziećmi, którzy lokal socjalny otrzymali. Pozwani nie posiadają meldunku w żadnym lokalu.

(dowód: przesłuchanie pozwanego P. K. – k.117-118,

przesłuchanie pozwanego M. K. – k. 118-119,

przesłuchanie pozwanej U. K. – k. 119)

U. K. i M. K. nie korzystają ze świadczeń pomocy społecznej. Nie figurują w ewidencji osób bezrobotnych i poszukujących pracy.

U. K. ma(...)lata, nie pobiera świadczeń emerytalno-rentowych, nie uzyskuje żadnych dochodów, bowiem nigdy nie pracowała i nadal nie pracuje.

M. K. pobiera emeryturę z (...)w wysokości 2.225,68 zł, która po dokonaniu potrącenia w wyniku zajęcia komorniczego (na rzecz Gminy M. Ś. i banków) wypłacana jest w kwocie 1.286,95 zł. Ma (...)lata, lecz się systematycznie z powodu przewlekłej (...).

(dowód: pismo MOPRu z 27.07.2015r. – k. 30-31, z 12.04.2016r. – k. 94-95,

pisma ZUSu z 28.07.2015r. – k. 37, 38, z 19.04.2016r. – k. 101, z

21.04.2016r. – k. 104,

pismo PUP w Ś. z 31.07.2015r. - k. 40, z 15.04.2016r. - k. 96,

zaświadczenie lekarskie z 26.08.2015r. – k. 49,

decyzja o waloryzacji emerytury z 05.03.2015r. – k. 50,

przesłuchanie pozwanego M. K. – k. 118-119)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo oparte na treści art. 222 § 1 kc okazało się zasadne. Zgodnie z tym przepisem właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą.

Poza sporem pozostawała w niniejszej sprawie okoliczność, iż lokal socjalny składający się z dwóch pokoi numer (...) położony w Ś. przy ul. (...) stanowi własność Gminy M. Ś.. Pozwani nie zakwestionowali także faktu, iż wygasła łącząca strony - Gminę M. Ś. oraz małżonków P. K. i A. K. - umowa najmu lokalu socjalnego w wyniku upływu okresu, na jaki została zawarta. Umowa zawarta została na okres roku, co wynika z § 15, a zatem do dnia 05 października 2008r. i od tej daty pozwani nie posiadają tytułu prawnego do lokalu. Przyczyną eksmisji – jak wynika z uzasadnienia pozwu – nie jest zaleganie z opłatami za lokal, a upływ terminu, na jaki umowa została zawarta. Okoliczność, że występuje zadłużenie może wpływać na ocenę sposobu korzystania przez pozwanych z lokalu, nie zaś na zasadność żądania eksmisji. Skoro ustał stosunek najmu lokalu, lokal socjalny powinien być wydany przez osoby władające nim. Wobec tego, że lokalem nigdy nie władali najemcy – P. K. i A. K., nie mieli w nim swoich rzeczy, nie zamierzają w tym lokalu mieszkać ani też nie posiadają do niego kluczy, orzekanie ich eksmisji z lokalu jest bezprzedmiotowe. W takiej sytuacji, Sąd nakazał wydać lokal, opróżnić go i opuścić osobom, które faktycznie lokal posiadają i władają nim, czyli pozwany M. K. i U. K., o czym orzekł w punkcie I. sentencji wyroku.

Powódka zajmowała stanowisko, iż pozwani M. K. i U. K. zajęli powyższy lokal socjalny samowolnie, bezprawnie – bez wiedzy i zgody powódki, dlatego nie przysługuje im uprawnienie do lokalu socjalnego w świetle art. 17 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity - Dz.U. z 2014r., poz. 150 ze zm.). Zgodnie z art. 17, przepisów art. 14 i 16 nie stosuje się, gdy powodem opróżnienia lokalu jest stosowanie przemocy w rodzinie lub wykraczanie w sposób rażący lub uporczywy przeciwko porządkowi domowemu, albo niewłaściwe zachowanie czyniące uciążliwym korzystanie z innych lokali w budynku albo gdy zajęcie lokalu nastąpiło bez tytułu prawnego, zaś nakazując opróżnienie lokalu z powodów, o których mowa w ust. 1, sąd w wyroku wskazuje te powody. Według powódki, wymienieni pozwani zajęli lokal bez tytułu prawnego. Poglądu tego nie podziela Sąd. Skoro powódka przyjęła jako załącznik do umowy najmu już w październiku 2007r. oświadczenie P. K., że wraz z nim w lokalu zamieszkiwać będą jego rodzice – U. K. i M. K., to tym samym wyraziła zgodę na zamieszkiwanie przez nich w lokalu. Załącznik do umowy stanowi bowiem integralną część umowy i jest akceptowany przez strony umowy. Oświadczenie takie (karta 8) zostało sporządzone na formularzu udostępnionym przez powódkę i złożone w niniejszym procesie przez powódkę, która od 2007r. dysponowała tym oświadczeniem i naliczała należności za lokal za 3 osoby, w tym za U. K. i M. K.. Gdyby powódka nie godziła się na zamieszkiwanie w swoim lokalu socjalnym przez tych pozwanych, powinna była wypowiedzieć umowę najmu niezwłocznie po złożeniu oświadczenia przez P. K. na podstawie art. 11 ust. 1 pkt 3 ustawy o ochronie praw lokatorów. Nie uczyniła tego, a wręcz przeciwnie, przyjęła to oświadczenie jako załącznik i rozpoczęła naliczanie opłat od tych pozwanych, co w sposób nieprzerwany dokonywało się aż do dnia 03 kwietnia 2014r., czyli do wezwania do wydania lokalu. Pozwani zamieszkiwali w lokalu socjalnym w sposób spokojny przez 7 lat.

Lokal socjalny został udostępniony U. K. i M. K. przez ich syna – najemcę P. K.. Weszli oni w posiadanie lokalu za zgodą najemcy, a zatem dysponowali prawem pochodnym do zajmowania lokalu, które pochodziło od uprawnienia najemcy, będącego prawem pierwotnym. U. K. i M. K. korzystali z lokalu na zasadzie umowy użyczenia zawartej z synem,

ponosząc zwykle koszty utrzymania lokalu. Z chwilą wygaśnięcia prawa najmu, wygasła także umowa użyczenia stanowiąca podstawę do korzystania z mieszkania przez pozwanych, co stanowi podstawę od nakazania pozwanym wydania lokalu.

Konsekwencją uznania, że pozwani nie zajmowali lokalu bez tytułu prawnego, jest obowiązek orzeczenia przez Sąd w wyroku o lokalu socjalnym. Zgodnie z art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity - Dz.U. z 2014r., poz. 150 ze zm.), w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy, przy czym sąd bada z urzędu, czy zachodzą przesłanki do otrzymania lokalu socjalnego. Sąd uznał, że pozwani U. K. i M. K. nie spełniają przesłanek z art. 14 ust. 4 obligujących Sąd do przyznania uprawnienia do lokalu socjalnego (pозwana nie jest w ciąży; pozwani nie są małoletni, nie mają orzeczenia o niepełnosprawności, nie są osobami niepełnosprawnymi; nie są obłożnie chorzy; nie spełniają kryteriów do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej; nie posiadają statusu osoby bezrobotnej; nie spełniają przesłanek określonych w uchwale przez Radę Miejską Ś., zresztą na tej podstawie odmówiono już pozwanym przyznania lokalu komunalnego). Pozwani nie spełniają również przesłanek fakultatywnych z art. 14 ust. 3 do przyznania lokalu socjalnego. Zgodnie z tym przepisem, Sąd bierze pod uwagę dotychczasowy sposób korzystania z lokalu oraz szczególną sytuację materialną i rodzinną. Obie te przesłanki muszą wystąpić łącznie. Pozwani nie znajdują się w szczególnej sytuacji rodzinnej, bowiem nie posiadają nikogo na utrzymaniu – poza sobą. Nie można też uznać, że mają szczególną sytuację materialną. Pozwany M. K. otrzymuje emeryturę (...), przy czym przyjąć należy kwotę bez potrąceń komorniczych, które są konsekwencją własnych decyzji pozwanych, którzy korzystali z kredytów i pożyczek bankowych, nie spłacając ich dobrowolnie, a teraz wierzyciele zmuszeni są dochodzić swoich należności na drodze egzekucji komorniczej. Tak samo Gmina M. Ś. dochodzi swoich należności za lokal wobec pozwanych na drodze egzekucji sądowej. Skoro z kwot tych pozwani korzystali w przeszłości, odnosili korzyść, brak jest podstaw, aby na potrzeby oceny sytuacji materialnej przyjmować kwotę po potrąceniach. Należy zatem uznać dochód pozwanego w wysokości 1.843,37 zł (1.286,95 zł + 556,42 zł). Ze złożonej przez pozwanych do akt sprawy decyzji o waloryzacji emerytury pozwanego wynika, iż po dokonaniu potrącenia komorniczego w wysokości 556,42 zł do wypłaty pozwanemu pozostaje kwota 1.286,95 zł. Odmienne twierdzenia pełnomocnika pozwanych zawarte w piśmie procesowym z dnia 15 października 2015r. nie zostały poparte żadnym dokumentem. Pozwani nie wykazali zatem, że powyższa kwota 1.286,95 zł jest obciążona wyższym zajęciem, które pozostawia pozwanemu kwotę do dyspozycji w wysokości 680 zł. Zresztą, niewykazane twierdzenia zawarte w piśmie procesowym pozwanych z dnia 15 października 2015r. zostały zweryfikowane przez samego pozwanego M. K., który zeznał, że na rękę otrzymuje 1.250 zł emerytury po potrąceniach komorniczych. Brak dochodu przez pozwaną U. K. nie może być poczytywany na jej korzyść, skoro nigdy nie pracowała, a tym samym nie nabyła uprawnienia do emerytury. Nie posiada również z przeszłości orzeczenia o niepełnosprawności, co stanowiłoby powód nie podjęcia przez pozwaną pracy. Stan zdrowia pozwanej nie pozwolił jej również na uzyskanie prawa do renty. Oczywistym jest, że obecnie w wieku (...)lat pozwanej trudno byłoby podjąć pracę, skoro nigdy nie pracowała. Z zaświadczenia lekarskiego z dnia 22 września 2015r. dotyczącego pozwanej U. K. nie wynika stan zdrowia pozwanej (karta 57). Wiadomo tylko, że „wymaga stałego leczenia” i że lekarz zdiagnozował u pozwanej „chorobę przewlekłą”. Nie wiadomo zatem, czy stałe leczenie dotyczy schorzeń stomatologicznych, dermatologicznych, kardiologicznych itd. Nie każde bowiem „stałe leczenie” musi dotyczyć ciężkiej i poważnej choroby. Obejmuje wyłącznie systematyczne wizyty lekarskie. Również diagnoza „choroba przewlekła” nie pozwala Sądowi na ocenę, dlaczego pozwana nigdy nie pracowała, nie przyczyniając się tym samym do zwiększenia dochodów rodziny, a w konsekwencji do zmniejszenia lub zapobiegnięcia powstaniu zadłużenia czynszowego będącego przyczyną eksmisji z zajmowanego uprzednio lokalu komunalnego, jak i do polepszenia aktualnej sytuacji materialnej dwuosobowej rodziny. Pozwani zajmując nawet lokal socjalny, doprowadzili do jego zadłużenia, co ma znaczenie dla oceny sposobu korzystania z lokalu. Jeżeli pozwani nie byli w stanie opłacać dwóch pokoi, powinni zamieszkać w jednym – są przecież małżeństwem i mogą mieszkać razem – a drugi wydać powódce, aby zmniejszyć wysokość opłat. Wszystkie te okoliczności wskazują, że pozwanym nie przysługuje uprawnienie do lokalu socjalnego. Pozwani – poprzez swojego pełnomocnika – oświadczyli zresztą na ostatniej rozprawie, że zdają

sobie sprawę z tego, iż nie przysługuje im uprawnienie do lokalu socjalnego. O powyższym Sąd orzekł w punkcie II. sentencji wyroku.

W stosunku do pozwanego P. K. powództwo zostało cofnięte, a pozwany wyraził zgodę na cofnięcie powództwa. Zgodnie z art. 203 § 1 kpc pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanego aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia - aż do wydania wyroku. Powódka cofnęła pozew w niniejszej sprawie po rozpoczęciu rozprawy, dlatego zgoda pozwanego na cofnięcie pozwu była potrzebna. Sąd co do zasady związany jest cofnięciem pozwu. Sytuacja procesowa może odmiennie ukształtować się jedynie wtedy, gdy sąd skorzysta z uprawnienia przyznanego mu w art. 203 § 4 kpc i z przyczyn w nim wskazanych uzna cofnięcie pozwu za niedopuszczalne. Sąd obowiązany jest zawsze dokonać oceny, czy w świetle zgromadzonego materiału procesowego czynności wymienione w art. 203 § 4 kpc nie są sprzeczne z prawem, zasadami współżycia społecznego lub czy zmierzają do obejścia prawa. Zgodnie bowiem z przepisem art. 203 § 4 kpc sąd może uznać za niedopuszczalne cofnięcie pozwu, zrzeczenie się roszczenia tylko wtedy, gdy okoliczności sprawy wskazują, że wymienione czynności są sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierzają do obejścia prawa. Stwierdzenie tych okoliczności ma ten skutek, że mimo złożenia przez stronę odpowiedniego oświadczenia sąd prowadzi nadal postępowanie. Trzeba przy tym podkreślić, że taka decyzja sądu jest radykalnym wkroczeniem w sferę zastrzeżoną dla strony i stanowi szczególne odstępstwo od zasady dyspozycyjności. Ma ono skutki procesowe, w tym także dotyczące sfery prawnej drugiej strony procesu. W przedmiotowej sprawie, na podstawie analizy materiału procesowego Sąd uznał, że cofnięcie powództwa wobec pozwanego P. K. jest dopuszczalne. Czynność ta nie pozostaje bowiem w sprzeczności z prawem, zasadami współżycia społecznego ani nie zmierza do obejścia prawa. Cofnięcie ze skutkiem prawnym pozwu zobowiązuje do umorzenia postępowania, bowiem udzielenie ochrony prawnej - wydanie wyroku - staje się bezprzedmiotowe i niedopuszczalne (art. 355 § 1 kpc), co mając na uwadze Sąd orzekł jak w punkcie III. sentencji wyroku.

Ustalenia w sprawie Sąd poczynił na podstawie nie kwestionowanych przez strony dokumentach oraz zeznaniach pozwanych. Sąd nie znalazł przyczyn do kwestionowania wiarygodności zeznań pozwanych, które były spójne wewnętrznie i logiczne. Strony różniły się jedynie w ocenie stanu faktycznego sprawy, której to oceny dokonał samodzielnie Sąd.

Pozwani U. K. i M. K. przegrali proces i zgodnie z zasadą odpowiedzialności za jego wynik wyrażoną w treści art. 98 § 1 i 3 kpc, art. 99 kpc powinni zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu, na które składa się opłata od pozwu w kwocie 200 zł i wynagrodzenie pełnomocnika powódki w stawce minimalnej 120 zł, określonej zgodnie z § 9 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (tekst jednolity - Dz.U. z 2013r., poz. 490), mającego zastosowanie w niniejszej sprawie na podstawie § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804), które weszło w życie z dniem 01 stycznia 2016r., zgodnie z którym do spraw wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie rozporządzenia stosuje się przepisy dotychczasowe do czasu zakończenia postępowania w danej instancji. O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie IV. sentencji wyroku.

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie V. sentencji wyroku wydane zostało na podstawie art. 16 ust. 2 i 3 w związku z art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26 maja 1982r. – Prawo o adwokaturze (tekst jednolity - Dz.U. z 2015r., poz. 615 ze zm.) oraz na podstawie § 19 pkt 1 w związku z § 10 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity - Dz.U. z 2013r., poz. 461). Stawkę minimalną wynagrodzenia pełnomocnika w kwocie 120 zł należało powiększyć o należny podatek od towarów i usług wynoszący aktualnie 23%, bowiem pozwanych reprezentował ustanowiony z urzędu adwokat.

SSR Agnieszka Trytek Błaszak

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. (...)

(...)

SSR Agnieszka Trytek Błaszak